

קונטרס

הַכִּי מֵאֲשֶׁר

יְגַלֶּה נוֹרְאוֹת נִפְלְאוֹת מִמַּעַלְת הָאָדָם הַזּוֹכֶה לְהִיּוֹת דְּבוּק בּוֹ יִתְבָּרֵךְ, וְלִקְרִים
אֶת מִצְוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וְלַעֲזֹר לְזוּלָתוֹ.

אֲשֶׁר כָּתַב הָרַב הַגָּאוֹן הַצַּדִּיק, חֲסִידָא וּפְרִישָׁא, עֲמוּד הָאֱמוּנָה, מְנוֹרָה
הַשְּׁהוּרָה, הַמְגַלֶּה וְהַמְפָּרְסֵם אֲמַתַּת מִצִּיאוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ.

כְּבוֹד קִדְשֵׁת הָרַב הַצַּדִּיק מוֹהֲרָא "ש זצ"ל

בַּעַל מַחְבֵּר

סֵפֶר "שִׁפְת הַנְּחָל" - פְּרוּשׁ וּבֵאוּר עַל כָּל הַסֵּפֶר הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא "לִקְוֵי-מוֹהֲרָא",
וּסְפָרֵי שׁו"ת "אֲשֶׁר בְּנַחַל", וְעוֹד סְפָרִים רַבִּים וְנִכְבְּדִים, הַבְּנוּיִם וּמְסֻדָּדִים עַל-פִּי
דְּבָרֵי רַבֵּינוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, אֹר הַגָּנוּז וְהַצִּפּוּן, בּוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ
מִזְרַנוּ וְרַבֵּנוּ

רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל-פִּי דְּבָרֵי תַלְמִידוֹ, מִזְרַנוּ הַגָּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נִפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִים לִיה

רַבִּי נֶתָן מִבְּרֶסְלֵב, זְכוֹתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

הוֹבֵא לְדַפּוּס ע"י חֲסִידֵי בְּרֶסְלֵב
נוֹא יֵאָרֵךְ יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנסי

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

נדפסע ע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

קוֹנְטֵרַס

הַכִּי מֵאֲשֶׁר

בְּנֵי וּבָנוֹתֵי הַיְקָרִים! עֲלֵיכֶם לְהִתְחַזֵּק בְּאַמוּנָה
פְּשוּטָה בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי "הַכִּי מֵאֲשֶׁר" בְּחַיִּים זֶהוּ מִי
שְׂזוּכָה לְאַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזוּכָּת. אֲנַחְנוּ רוֹאִים
בְּנֵי-אָדָם מְסִתּוֹכְבִּים בְּזֶה הָעוֹלָם שְׂבוּרִים וְרְצוּצִים,
וּמְרַגִּישִׁים שֶׁהֵנָּה זֶה סוּף הָעוֹלָם, הֵנָּה קֵץ כָּל בְּשָׂר,
הֵנָּה תִּמּוֹ חַיֵּיהֶם, בַּר מִיָּנֹן, מְרַב יֵאוּשׁ וְדִכְאוֹן
שְׂאוּכָלִים בָּהֶם בְּכָל פֶּה, וְכָל זֶה בָּא מִחֲסָרוֹן
אַמוּנָה; כִּי הַמֵּאֲמִין הָאֱמֵתִי, שְׂמֵאֲמִין שֶׁהוּא יִתְבָּרַךְ
נִמְצָא וְאִין בְּלַעֲדָיו נִמְצָא, הוּא "הַכִּי מֵאֲשֶׁר", כִּי
מָה יֵשׁ לוֹ לְאַבֵּד בְּזֶה הָעוֹלָם?! הַרִי נִמְצָא פֶה
בְּשִׁבִיל תְּכָלִית אַחַת, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּזִהָר (בֵּא מ.ב.):
בְּגִין דִּישְׁתַּמּוּדְעוֹן לִיה; כְּדִי שְׂנַזְכָּה לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרַךְ.
וְאֶכֶן, אָדָם יָכוֹל לְחַיּוֹת בְּזֶה הָעוֹלָם חַיִּים נְצַחִיִּים,
חַיִּים אֱמֵתִיִּים, חַיִּים דְּבוּקִים בְּאִין סוּף בְּרוּךְ הוּא,

אדם יכול לזכות בזה העולם להיות "הכי מאשר" בחיים, אם רק יזכה להתבונן לרגע מה עושה פאן. וכמו שרבינו ז"ל אומר (לקוטי מוה"ר, חלק ב', סימן קיד): רוח העולם הזה אין לתאר ואין לשער כלל, אין לנו משג כלל בפמה אדם יכול להרויח בעולם הזה, ואיננו צריף להשקיע מאומה.

בדרך כלל כשאדם עושה איזה עסק, עד שזוכה לראות רוחים, עליו להשקיע הרבה: לשפר חנות, לשלם מראש שכירות לכמה חדשים, לסדר את החנות, להכינה לקבלת הסחורה, פגון: בנית מדפים וכו', להביא את הסחורה, להעסיק פועלים וכו', ועל ספק ספקא של רוח, מתנגע וטורח ועמל בנגע וביזע רב. לא-כן ברוחניות, אדם אינו צריף להשקיע פלום, וכבר מרויח. פשיהודי זוכה, ורק חושב מהקדוש-ברוך-הוא, שהוא יתברך ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין ובתוף כל עלמין, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, בזה בעצמו לוקח את כל העולם הזה ומדביקו בעולם הבא, וממשיף רוחניות חיות אלקות אל העולם הזה, ומקשר את העולם הזה אל רוחניות אלקות, ומביאו אל התקון השלם. היש אדם מאשר

ממנו?! אשר מסתובב בזה העולם הגשמי והחמרי, המלא העלמות והסתרות, המלא שקר וחשף, המלא צרות ויסורים, מרירות ודכאונות, ומסתובב ומסתפל רק אל הקדוש-ברוך-הוא, מתבונן היאף דומם, צומח, חי, מדבר, זה לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, ומקשר את כל העולמות יחד. אדם זה "הכי מאשר". ומלאכים ושופים ואופני הקדש מקנאים בו, איך טפה סרוחה, שעבר על כל התורה כלה, רחמנא לישזבן, יכול לחזור בתשובה שלמה, ולהגיע אל המדרגה העליונה ביותר, עד שיהיה דבוק באין סוף ברוך הוא, זה שום מלאך ושום נברא אינו יכול להראות, רק אדם בעל בחירה.

ולכן אמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן א'): איש הישראלי נברא, שיהיה לו ממשלה על המלאכים, וזה התכלית והסוף של ישראל, כמאמרם ז"ל (ירושלמי שבת, דף לט:): עתידים צדיקים, שתהיה מחיצתם לפנים ממלאכי השרת, שנאמר (במדבר כג, כג): "כעת יאמר ליעקב ולישראל מה פעל אל"; הינו המלאכים יצטרכו לשאל מישראל, כשיחפצו לידע מה פעל אל; וזו

המדרגה העליונה ביותר, שאדם צריך להגיע אליה
 בזה העולם, המלא פסויים והעלמות, אשר אין
 רואים בו גלוי אלקות, אלא שקר וחשף, קלפות
 והסתרות, עם כל זאת הוא מגביר רצונו, ומתחיל
 להסתפל רק על רוחניות חיות אלקות, אזי הוא
 גבה יותר ממלאכים, ומלאכי מעלה צריכים
 לשאלו: "תאמר לי, מה קורה בשמים, מה פעל
 אל?! " האם אדם בזה איננו "הכי מאשר"
 בחיים!?

לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו מה לפניכם!
 ראו אל מה אתם יכולים לזכות בזה העולם, אם
 לא תטעו את עצמכם. בודאי עוברים על כל אחד
 ואחד מאתנו צרות ויסורים, מרירות, הרפתקאות
 ועגמת נפש, האם איננו מתבוננים — מדוע באנו
 לזה העולם?! בשביל לסבל סבל נורא בזה?!
 בעבור זה ברא הקדוש-ברוך-הוא את האדם,
 שיעבר את זה העולם בשבעים שנה, ויחוש רק
 צער ומכאובים, חלישות הדעת, עניות ודחקות,
 וכאשר אומרים חכמינו הקדושים (שמות רבה לא,
 יא): אלו נתקבצו כל היסורין לצד אחד והעניות
 לצד אחד — העניות מכרעת לכלן; פי קשה היא

העניות, כמאמרם ו"ל (ערוכין מא): העניות מעברת על דעתו ועל דעת קונו. כשאדם עני, דל ואביון, ואין לו במה לקנות אכל, אין לו במה לשלם שכר דינה, אין לו במה לפגוס את בני ביתו, והוא מסבב בחובות, זה עוקר לו את כל הדעת והשכל, וכבר אינו יכול ואינו מסגל לחשב ישר. עם כל זאת בזה העולם, שעוברים נסיונות קשים ומרים, אחד פחות אחד יותר, אבל אין מי שימלט מזה, כי כל אחד עובר משבר בחיים, ולכן עלינו להתבונן בשביל מה באנו לזה העולם העובר, המלא מרירות וצרות, אין זה כי אם להפירו יתברך, לידע שאין בלעדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא. כי באמת עקר התכלית — כדי שנזכה להתגבר על כל התפוכות, ולהתחזק בכל המניעות והעכובים, הירידות והנפילות, ונחזיק מעמד ולא נשבר, ונהיה שמחים ועליזים, ונפיר את הבורא יתברך שמו.

ואומר רבנו ו"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן לט), אשר באמת הדבר נפלא ונורא מאד, אשר ברא השם יתברך את כל הבריאה, שיש בה כמה וכמה דברים נוראים ונפלאים מאד מאד, מה רבו מעשיך

השם, ואפלו בזה העולם הגשמי והחמרי לבד, עצמו וגבהו נפלאותיו יתברך, מה שיש בדומם, צומח, חי, מדבר, דברים נפלאים מאד, מי יוכל לשער גדלת הבורא יתברך שמו שיש בזה העולם, ומכל שכן בשאר עולמות. שאין לנו משג מה קורה בעולמות העליונים — הכל אלקות, מעלה מעלה עולמות על גבי עולמות, והכל ברא הקדוש-ברוך-הוא בשביל עם ישראל, כי לא נברא העולם אלא בשביל ישראל, וכמאמרם ז"ל (תענית ג): כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות, כך אי אפשר לעולם בלא ישראל; ועם ישראל בעצמם עקר בריאתם היתה רק בשביל התכלית — להפיר את הקדוש-ברוך-הוא, שזה עצם השבת.

כי בשבת — אז נתגלה הקדוש-ברוך-הוא בגלוי רב מאד. כי שבת היא תכלית מעשה שמים וארץ, שזה עולם הנשמות, שהוא עולם שכלו שבת, ושם ישיגו את השם יתברך כראוי בלי שום מסך המבדיל, ובלי שום מונע, כי כשיתגלה עצם השבת, עצם האלקות, עצם תכלית הבריאה, אז תהיה נעשית אחדות גמורה, וכל אחד ואחד יראה באצבעו: "זה הני"ה קוינו לו"; כל אחד יזכה

לראות במו עיניו הגשמיות והחמריות את הקדוש-ברוך-הוא כביכול, יראה עצם אלקות מתוך הבריאה, יוכל להראות באצבע: "הנה הקדוש-ברוך-הוא". וזו התכלית שבבונה ברא הקדוש-ברוך-הוא את כל הבריאה. אבל אדם מכרח לעבור את זה העולם, כדי שיזכה להשיג רוחניות אלקות, הוא מכרח להיות בזה העולם, ויעבור עליו מה שיעבור, ויחזיק מעמד ולא ישבר. אבל כמה מאתנו זוכים לזה?! ברגע שרק עובר עלינו איזה נסיון קשה, איזה נסיון קטן, כבר שוכחים ממנו יתברך, וכבר נמשכים אחר ההבל והטנפת שיש בזה העולם, שהם כלל הקלפות וההסתרות, המכסים ומסתירים אלקותו יתברך.

ובאמת גם הם נבראו ממנו יתברך, כי כל כלי התקשרת והעתונים, המלאים זהמה של נאוף, כפירות ואפיקורסות, כל כלי המשחית, הטלויזיה והוידאו, המראים רק טנוף וזהום והבלי העולם הזה, גם-כן נבראו בשביל הבחירה והנסיון, לראות למה אדם ימשך, אל הזבל והטנפת הזה, שמראים נאוף פתוח בלי בושה, והנאוף עוקר את האדם ממנו יתברך. כי הנואף — מחו מטמטם לגמרי,

שכלו מבהל ומבלבל לגמרי, עד שנופל לידי יאוש, כי הפוגם בברית, רחמנא לישזבן, נכנס בדפאון עמק מאד, כי הקלפה המחטאת את האדם בפגם הברית נקראת על שם היזלה: לילי"ת. ואומר רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קסט): כשיהודי משמח עצמו ושמח באלקותו בתורה, הוא שורף את כל הקלפות, והקדוש-ברוך-הוא בעצמו שומרו מפגם הברית. אבל כל זמן שאנו נמצאים בזה העולם, אנו שרויים בנסיון קשה מאד, אדם מסתובב ברחוב, ומכרח לראות כל מיני קלפות ונאוף, רחמנא לישזבן, קורא חדשות, המלאים כפירות ואפיקורסות, ומהכל ידברו אבל לא מהקדוש-ברוך-הוא, מנבלים את הפה, מדברים רק נאוף, שקוץ, זהום ותעוב, והיכן שאדם הולך, מה שאדם רואה ושומע, שומע ורואה רק דברי טנפת, ולכן עובר על בני-אדם מה שעובר: עצבות, מרירות ודפאון; כי ברגע שאדם עוקר עצמו מהקדוש-ברוך-הוא, הוא שרוי בנסיון קשה מאד.

ולכן, בני ובנותי היקרים! "הכי מאשר" בחיים — זה שמדלג על הכל, ומתחיל להתבונן: מי ברא את כל אלה?! כמו שאמר הנביא (ישעיה

מ, כו): "שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה?!"
 אדם צריך תמיד להתבונן: "מה קורה פה, באיזה
 עולם אני נמצא?! מי ברא את העולם?! מה
 התכלית בזה העולם?!" ואם אדם יחפש ויבקש,
 אז ימצא את הקדוש-ברוך-הוא, ויתחיל להתבונן
 שאין דבר כזה שהולך לבד. וכמו שכתוב בזהר על
 אברהם אבינו (עין ח"א עח.): תקיל בתיקלא עד
 דאתגלי ליה. אברהם אבינו חפר ויחפר ויחפר, עד
 שנתגלה אליו הקדוש-ברוך-הוא, הוא חפש ויבקש
 מי ברא את כל הבריאה כלה, עד שנתגלה אליו
 מלך מלכי המלכים הקדוש-ברוך-הוא בעצמו.

וזה עבודתנו כל ימי חיינו — לחפש ולבקש
 ולמצא את הקדוש-ברוך-הוא בתוך הבריאה, ואז
 אדם הוא "הכי מאשר". ולכן אומרים חכמינו
 הקדושים (אבות ו, יג): רצה הקדוש-ברוך-הוא
 לזפות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה
 ומצוות; הקדוש-ברוך-הוא רצה שיעם ישראל יהיו
 מזפכים, שהגוף יהיה מזוף לקבל בו את הנשמה,
 שהיא חלק אלוך ממעל, לפיכך הרבה לנו תורה
 ומצוות. כשיהודי לומד תורה, הוא "הכי מאשר",
 כי התורה היא חכמתו יתברך. ולכן אשרי האדם

הלומד בכל יום תורה, אשר אומרים חכמינו הקדושים (ירושלמי חגיגה ז), שהמאור שבה יחזירנו למוטב. אור התורה יחזירו בתשובה שלמה. ולכן כל מי שרוצה לחזור בתשובה שלמה, ולדלג על הכל, יכניס עצמו בתורה, אשר אין עוד טוב כמו למוד התורה הקדושה. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מנחות קי.): פִּינּוּן שְׁאֲדָם לומד תורה, כְּכֹר אֵינּוּ צָרִיף — לא עולה ולא חטאת ולא אשם, אלא התורה בעצמה מכפרת; כי מהו חטא ועון? אדם שכח מהקדוש-ברוך-הוא, ועשה את הרע, בר מינן, עבר על צויו? תברך, שזה העלים והסתיר ממנו אלקותו? תברך, אבל אם אדם לומד תורה, התורה הקדושה מדבקת אותו אל הקדוש-ברוך-הוא, כי התורה היא חכמתו? תברך, ולכן "הכי מאשר" — זה שלומד תורה, והולך אל שעורי תורה ושומע תורה; כי התורה הקדושה החיות של האדם. כמו שאמר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן עח): אם אדם היה יודע מה זה תורה, אף פעם לא היה פורש ממנה. כי הפורש מהתורה כפורש מהחיים, ואמרו חכמינו הקדושים (עין ילקוט חבקוק תקסב): מה דגים שבים, פִּינּוּן שְׁעוּלִים ליבשה, מִיד מתים, כְּמוֹ-כֵן בְּגֵי-אָדָם פִּינּוּן שְׁפוּרְשִׁים מלמוד

תורה — מִיָּד מֵתִים. מָה אָנוּ רוֹאִים בְּזֶה הָעוֹלָם?
מִסְתוֹכְבִים אֲנָשִׁים בְּדַפְאוֹן, בְּעֲצָבוֹת, בְּמִרְרוֹת
וּבִיאוֹשׁ, כְּאֵלוּ אֶבֶד מְנוּס וְתִקְנָה מֵהֶם, וְהַכֵּל בָּא
מִפְּנֵי שְׁעָקְרוּ עֲצָמָם מִמֶּנּוּ יִתְבַּרֵךְ, וְאִינֶם לוֹמְדִים
תוֹרָתוֹ, אֲשֶׁר הַתוֹרָה הַקְּדוּשָׁה הִיא רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, כִּי
מִי שְׂרוּצָה לְדַעַת מַהוּ רְצוֹנוֹ יִתְבַּרֵךְ, מִכֶּרַח לְלִמּוֹד
תוֹרָה, וְלָכֵן אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (בְּרִכּוֹת יח):
רְשָׁעִים בְּחִיָּיהֶם קְרוּיִים מֵתִים. וְלִהְפֹךְ אוֹמְרִים:
צְדִיקִים אֵף שְׁמָתוֹ נִקְרָאִים חַיִּים, מַדּוּעַ? כִּי מִי
שְׁלוֹמֵד תוֹרָה, מִי שְׂשׁוֹמֵעַ שְׁעוֹרֵי תוֹרָה, נִדְבֵק בְּאֵין
סוֹף בְּרוּךְ הוּא, נִדְבֵק בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְחֵי
חַיִּים נִצְחָיִים, חַיִּים אֱמֵתִיִּים, וְהוּא "הַכִּי מֵאֲשֶׁר",
וְאִזּוֹ אֵין הַפְּרֵשׁ אֲצֵלוֹ בֵּין חַיִּים לְמֵיתָה, כְּמוֹ שְׂאוֹמֵר
רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי-מוֹהֲר"ן, חֵלֶק א', סִימָן כא), שְׁמִי
שְׁדָבוּק בְּהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֲצֵלוֹ אֵין הַבְּדֵל בֵּין
חַיִּים לְמֵיתָה, "עֲכָשׁוּ אֲנִי כְּאֵן וּמַחֵר אֶהְיֶה שָׁם",
הַנְּשָׂמָה הִיא עֶצֶם אֱלֻקוֹת, וְהַגּוּף רַק מְלִבִּישׁ אֶת
הַנְּשָׂמָה, כֹּל זְמַן שְׂאָדָם חֵי, הַנְּשָׂמָה שְׁלוֹ מְלַבֶּשֶׁת
בְּגוּף גִּשְׁמִי, וְאִם לוֹמֵד תוֹרָה וּמְקַיֵּם מְצוּוֹת, מְקַשֵּׁר
רַמ"ח אֵיבָרִים וְשֵׁס"ה גִּידִים אֶל רוּחַנִּיּוֹת, הַמְּחִיָּה
אֶת אֵיבָרִים וְהַגִּידִים; כִּי אֵיבָרֵי הָאָדָם וְגִידָיו, הֵם
לְבוּשׁ לְנִשְׁמָה הַמְּלַבֶּשֶׁת בְּתוֹךְ אֵלוֹ הָאֵיבָרִים

והגידים. ולכן כל מי שלומד תורה ושומע שעורי תורה, כל מי שמטה אָזְנוֹ אֶל התורה, אֶל חכמי ישראל, הוא מדביק נשמתו בהקדוש-ברוך-הוא, ולכן הוא "הכי מאשר", וחי חיים נצחיים. לא-כן מי שאינו לומד תורה, אינו שומע שעורי תורה, אין מענינת אותו התורה, חס ושלום, אינו שומע בקול דברי חכמים, הוא האמלל הגדול ביותר, ומסתובב בזה העולם כמת, בעולם הדמיון, אין לו למי לפנות.

לכן, בני ובנותי היקרים! מאחר שזכינו להברא מזרע ישראל, אין עוד זכות גדולה מזו. ועל זה אנו מברכים בכל יום: "שלא עשני גוי", שאנו מודים לו יתברך שעשנו מזרע ישראל ולא כגויי הארצות, וזו בעצמה השמחה הגדולה ביותר, כמובא (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן י'), שהשמחה הזו, לשמח "שלא עשני גוי", היא עולה על כל השמחות, כי בכל שמחה ושמחה הסמ"ך-ה"מ"ם יכול לתפס את האדם ולשברו: "איך אתה יכול להיות שמח, בשעה שקרה לך אסון במשפחה, בר מינן?! איך אתה יכול להיות שמח, בשעה שנכשלת בעונות, רחמנא לצלן?! איך אתה יכול

לשמח בשעה שעוברים עליך יסורים ודחקות, ואתה מסבב בחובות?! "אבל כשאדם מתבונן ורואה סביב סביב את כל אמות העולם, והוא נברא מעם ישראל, העם הנבחר, שזכו לקבל את התורה בהר סיני, הוא "הכי מאשר", והוא תמיד שש ושמח, ובזה אין יכולים לשברו אף פעם. ובשביל זה אומרים חכמינו הקדושים, מברכים את ברכה דיקא בלשון שלילית: "שלא עשני גוי", כי אם היינו אומרים בכל יום "שעשני יהודי", הסמ"ך-מ"ם ה"ה שוברו: "אתה יהודי?! כן נראה יהודי?! הלא אתה נכשל בעוונות ופשעים, ואיך אתה יכול לשמח?! חללת שבת, בר מינן, אכלת טרפות ונבלות, עברת על עריות, עשית הרע בעיני הקדוש-ברוך-הוא, וכיצד אתה יכול לומר שאתה יהודי?! "אבל בזה שמברכים את הקדוש-ברוך-הוא בלשון שלילה: "שלא עשני גוי", בזה אנו יכולים לשמח מאד מאד, שאפלו שעשינו מה שעשינו, ואנו הכי גרועים, חס ושלום, עם כל זאת איננו גויים כגויי הארצות. כי הגרוע מישראל שוה יותר מהטוב שבארצות. ודבר זה ראינו במשך כל שנות גלותנו, שאפלו יהודי הוא רחוק לגמרי מהקדשה, יש בו רחמנות. כי זהו הסימן של עם

ישראל: רחמנים, בישנים וגומלי חסדים. ולהפך: אמות העולם אכזריים, רשעים ארורים, הרגו, שרפו, חנקו בכל מיני מיתות משנות את נשמות ישראל. ולכן אומרים חכמינו הקדושים (ברכות נז): אפלו ריקנין שפך מלאים מצוות פרמון. וזו המצוה שעלינו לשמח בה, שנבראנו מזרע ישראל, ולא עשנו כגויי ארצות, ואין שמחה גדולה מזו.

ולכן, בני ובנותי היקרים! עלינו לשמח עם נקדת יהדותנו, ולהיות הכי מאשרים. ואפלו שאני יודע, שעובר עליכם מה שעובר, עם כל זאת ראו להתחזק ולדון עצמכם לכף זכות, כי כף אומר רבנו ז"ל (לקוטי מוה"ר, חלק א', סימן רפב), שאדם צריך לבקש ולמצא אצלו נקדות טובות, ואסור לו לשנא את עצמו ולחשב כאלו אבד מנוס ממנו, אין זו חכמה להמשך אחר העצבות והצרות, כי כף אומרים חכמינו הקדושים (מועד קטן כז): כל הנמשך אחר הצער, הצער נמשך אחריו; כל גדלת בר ישראל, שאפלו במצבים הקשים ביותר, איננו מאבד את עשתונותיו, אלא חוזר בתשובה אל הקדוש-ברוך-הוא, בא אל הקדוש-ברוך-הוא, שמח בו יתברך, ומדבק עצמו בו יתברך, ויש

וְשִׁמְח וְכֵן מְשַׁמַּח אֶת אֲחֵרִים, וּמְעוֹדֵד וּמְחַזֵּק אֶת
 אֲחֵרִים, אֲשֶׁר זֶה הַמְּדַרְגֶּה הָעֲלִיּוֹנָה בְּיוֹתֵר, שְׂאֵדָם
 מְחַדִּיר בְּעֵצְמוֹ כָּל-כָּף אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 מְרַגֵּישׁ רוּחַנִּיּוֹת חַיּוֹת אֱלֻקוֹת, וְלֹא דִי שֶׁהוּא מְשַׁמַּח
 אֶת עֵצְמוֹ בְּהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, אֲלֵא גַם מְשַׁמַּח אֶת
 אֲחֵרִים, וּמֵאֲחַד אֶת עֵצְמוֹ עִם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר
 זֶה מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב אֲצֵל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא,
 כְּשֶׁעַם יִשְׂרָאֵל מֵתְאַחֲדִים יַחַד, עוֹזְרִים זֶה לְזֶה,
 וְלִהְפֹּךְ — הַסֵּמֶךְ-דָּ"מ"ם עוֹשֶׂה כָּל מִינֵי פְּעֻלוֹת
 שְׂבָעוּלָם, לְהַפְרִיד בֵּין נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְלִכְן אָנוּ
 סוֹבְלִים בְּגִלוֹת הַמָּרָה הַזֹּאת, שְׂאִין אֲחֵדוֹת בֵּין
 נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְכָל אֶחָד מְסַתְּפֵל עַל זוּלָתוֹ כְּאִלוֹ
 הוּא אֵיזוֹ בְּרִיָּה מְשֻׁנָּה, יְצוּר שְׂלֵא מְכַאֵן, וּמְחַמַּת
 זֹאת בָּאוֹת כָּל הַצָּרוֹת וְהַיְסוּרִים. כִּי אִם הָיוּ יִשְׂרָאֵל
 מֵתְאַחֲדִים יַחַד, שׁוּם אִמָּה וְלָשׁוֹן לֹא הָיוּ יְכוּלִים
 לָנוּ. וְכֵן הָיִינוּ כְּלִים לְהַשִּׁיג רוּחַנִּיּוֹת אֱלֻקוֹת. וְהִנֵּה
 אָנוּ עֲדִים לְקִנְיָאָה וְלִשְׁנָאָה שֵׁישׁ בֵּין הַבְּרִיּוֹת, וְעוֹד
 מְלַבִּישִׁים זֹאת בְּקִדְשָׁה כְּאִלוֹ זֶה לְשֵׁם שְׁמַיִם, אוֹי
 'לְשֵׁם שְׁמַיִם' כְּזֶה. וְזֶה מֵה שְׂפָתוֹב אֲצֵל אֲנָשֵׁי סְדוּם
 (בְּרֵאשִׁית יג, יג): "רְעִים וְחֻטְאִים לֵה' מְאֹד", כָּל אֲשֶׁר
 עָשׂוּ אָמְרוּ: "אָנוּ 'לֵה' מְאֹד"; בְּתוֹךְ הַרְשָׁעוֹת
 שְׁלָהֶם, הִזְכִּירוּ אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, רַחֲמָנָא

לְצֶלֶן. וְזֹאת אָנוּ רוֹאִים הַיּוֹם, בְּנֵי-אָדָם רַבִּים
 בִּינֵיהֶם, וְאוֹמְרִים שְׁזֵה 'לְשֵׁם שָׁמַיִם', בְּנֵי-אָדָם
 שׁוֹנְאִים זֶה אֶת זֶה, וּמְלַבִּישִׁים זֹאת בְּ'לְשֵׁם שָׁמַיִם',
 וְעֲלִינוּ לְזִכֹּר הַיֵּטֵב, בְּרָגַע שֵׁשׁ פְּרוּדִים בֵּין נַשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל, זֶה כְּבָר הַקְּלָפוֹת וְהַעֲלָמוֹת וְהַסְּתָרוֹת, כִּי
 מִי שִׁידַע מֵהֵיכָן בָּאוֹת נַשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל —
 מֵאֲחֻדוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, אֲזִי אֶף פַּעַם לֹא הָיָה שׁוֹנֵא שׁוֹם
 בֵּר יִשְׂרָאֵל, יִהְיֶה מִי שִׁיְהִיָּה, וְלֹא הָיָה שֶׁיֶךְ אֲצִלוֹ
 חִילוּנִים, דְּתֵיִם, יֵשׁ רַק בְּעֲלֵי שֶׁכֶל שְׁמֵאֲמִינִים בּוֹ
 יִתְבָּרַךְ, וַיֵּשׁ שׁוֹטִים שְׁחֹסְרִים מִכָּל זֶה, כִּי כָּלְנוּ בְּנֵי
 הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יד, א):
 "בָּנִים אַתֶּם לַהוֹי"ה אֱלֹקֵיכֶם", וְלֹא הָיָה מִתּוֹכָם
 וּכְוַחֲזֵי סָרְק, מִי צוֹדֵק מִי לָאוּ, וְלֹא הָיָה צָרִיךְ
 לַעֲשׂוֹת שׁוֹם גֶּשֶׁר לְגֶשֶׁר בֵּין אֱלוֹ לְאֱלוֹ, כִּי מִמִּילָא
 הַגּוֹיִים עוֹשִׂים מְלֹאכְתּוֹ הַיֵּטֵב, הֵם כְּבָר מְגֹשְׁרִים
 בֵּין דְּתֵיִם לְחִילוּנִים; כִּי הַגּוֹיִים שׁוֹנְאִים אֶת כָּלְנוּ,
 וְזֹאת רָאִינוּ בְּעֵינֵינוּ, כְּשֶׁעֲמַדְנוּ לְפָנֵי תְּאֵי הַגִּז, לְפָנֵי
 הַמְּשָׁרְפוֹת בְּאוֹשְׁבֵיכֶן, בֵּר מִינֶן, לֹא עָשׂוּ הַפָּרֵשׁ בֵּין
 דְּתֵיִם לְחִילוּנִים, לֹא בְּדָקוּ בְּצִיצִיּוֹת אִם פְּלוּנֵי הַנִּיח
 תְּפָלִין אִם לָאוּ, אֲצֵלָם כָּל יְהוּדֵי הָיָה חֲתוּם לַמּוֹת,
 רַחֲמָנָא לִישְׁזַבְּן. עַל-כֵּן לְשֵׁם מֵה צָרִיכִים אֶת הַדּוֹ
 שִׁיחַ, אֶת הַגֶּשֶׁר לְגֶשֶׁר בֵּין יְהוּדִים, הַגּוֹיִים עוֹשִׂים

עבודה זו בשבילנו. הגיע הזמן שנחזור פלנו
 בתשובה שלמה ונעזב את השטיות, כי ימינו כצל
 עובר, ועוד מעט אנו יוצאים מפה, ואיך יש זמן
 לשטיות ולפוחים?! יותר טוב לנו לדבר
 מהקדוש-ברוך-הוא, לגלותו יתברך לכל העולם
 כלו, אם פן רוצים אם לאו, העבודה היא,
 שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומנהיה ומקים את
 הבריאה כלה, ודומם צומח, חי, מדבר, זה לבוש
 לגבי אין סוף ברוך הוא, ועלינו לקיים מצוותיו
 יתברך. ובפרט מצות שבת, ובשביל זה אנו רואים
 שהערב רב עומדים על מצות שבת דיקא, ורוצים
 לעקר את השבת מישראל, ומאד כואב להם
 שמירתה, כי השבת היא אות בין בני ישראל
 להקדוש-ברוך-הוא, שהם העם הנבחר, ואמות
 העולם אינם יכולים לסבל את זאת, לכן הם רוצים
 לעקר שמירת שבת. ומה אנו רואים, בר מינן? בכל
 שבת בשבתו נפתחים קניונים וחנויות להכשיל
 נשמות ישראל בחלול שבת.

ולכן אבקש אתכם, בני ובנותי היקרים!
 תפקחו את העינים שלכם, ותחזרו בתשובה
 שלמה, ותתחילו לשמור שבת, ואז השבת תשמור

עליכם; כי כל הברכות שבאות לאדם, הן רק בזכות השבת, וכמאמרם ז"ל (בראשית רבה יא, א): "ברכת הוי"ה היא תעשיר" — זו השבת. ואם תזכו לשמור שבת תהיו המאשרים ביותר. ולמה אדם אינו רואה סימן ברכה בכספו? מפני שאינו שומר שבת, מדוע עובר על כלנו מה שעובר? מפני שאיננו שומרים שבת. ואם תאמר: "ישנם יהודים השומרים שבת, ועובר עליהם מה שעובר, ישנם יהודים השומרים שבת, וסובלים עניות וכו'?" אלא מהי שמירת שבת? אדם צריך להיות בבחינת 'שומר', הינו שמפקידים בידי איזה חפץ, ועליו לפקח עינים ולשמרו מכל משמר, אף אם מועיל הוא בשמירה — חייב. כמו-כן הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו יום אחד בשבוע, יום שבת, וכמאמרם ז"ל (שבת י:): אמר הקדוש-ברוך-הוא למשה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה, ואני רוצה לתנה לישראל, לך ויהודיעם. שבת היא המתנה שהקדוש-ברוך-הוא נתן לנו, ועלינו לשמרה, כשמירת חפץ גשמי, ואסור לנו להעלים עין, אלא לשמח כל השבת. ואם אדם שש כל השבת, נתגלה אליו אור אין סוף ברוך הוא בגלוי רב ונורא ונפלא מאד, כי על שבת נאמר (שמות טז, כט): "ראו כי

הַיְיָ הַגִּיד לְכֶם אֵת הַשָּׁבָת", שָׁבָת הִיא בְּחִינַת רֵאָיָה, וְאוֹמֵר רַבְּנוּ וַיֵּל (לקוטי-מוה"ר, חלק ב', סימן 10): בְּשָׁבָת נִתְגַּלָּה אֱלֹהֵינוּ הָאוֹר אֵין סוּף בְּגֵלוּי רַב מְאֹד, וְזֶה מְרַמֵּז בְּאוֹתִיּוֹת שָׁבָת: ש' בַּת. ש' — תֵּלַת גּוֹנֵינן דְּעֵינָא, וּבַת עֵין. הֵינוּ הָעֵין שֶׁל הָאָדָם יֵשׁ בָּהּ שְׁלֹשָׁה גּוֹנֵינִים, וּבַת עֵין — אִישׁוֹן הָעֵין; הֵינוּ דְּרָךְ הַשָּׁבָת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּפֵל עָלֵינוּ. וְלַכֵּן כָּל הַשׁוֹמֵר שָׁבָת וְשָׂמַח בְּשָׁבָת, שׁוֹם רַע לֹא יִקְרָה לוֹ. וְאִם קָרְהוּ אֵיזָה רַע, צָרִיךְ לִידַע שְׁחָלֵל שָׁבָת, לֹא שָׂמַח בְּשָׁבָת. כִּי כָּךְ כְּתִיב (שְׁמוֹת לֹא, יד): "וּמְחַלְלֵה מוֹת יוֹמֵת".

לְזַאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הַיְיָ! מֵאַחַר שֶׁזְּכִינוּ לְהַבְרָא מִזְרַע יִשְׂרָאֵל, וְלִהְיוֹת בְּהַר סִינַי, וְקִבְּלֵנוּ אֶת הַתּוֹרָה, עָלֵינוּ לִהְיוֹת הַכִּי מְאֹשְׁרִים, וְלִשְׂמַח מְאֹד מְאֹד עַל נֵעַם חֻלְקֵנוּ. וְכָךְ אוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים (מְדַרַּשׁ אַגְדָּה): קִדְּשֵׁת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְקִדְּשֵׁת יִשְׂרָאֵל וְקִדְּשֵׁת שָׁבָת, שְׁלֹשָׁתָן חֲשׁוּבוֹת כְּאַחַת; רַק הַשָּׁבָת מְקַשְׂרֵת אֶת גְּשֵׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכָל הַדְּוֵ-שִׁיחַ שְׂרוּצִים לְגֹשֶׁר בֵּין יְהוּדִים לַיהוּדִים, לֹא יוֹעִיל כְּלָל. כִּי הַיּוֹם אֲתָה אוֹמֵר כָּךְ, וְלִמְחַר הַסְּמֵ"ךְ-מֵ"ם יֹאמֵר כָּךְ, וַיִּבְטַל

את כל דבוריך. כי כל עבודת הקלפות והסטרוא
אחרא והערב-רב זה רק 'הפרד ומשל', האינכם
רואים את ההסתות שיש בין יהודים?! וזורעים
שנאה ביניהם, הכל כדי לכפור בהקדוש-ברוך-הוא,
בר מינן, הכל כדי לעקר מאתנו את השבת, רחמנא
לישזבן. ולכן מה מאחד אותנו? רק השבת! כי
קדשת הבורא וקדשת שבת וקדשת ישראל,
ש'שפתן חשוכות פאחת. והגוי אינו יכול להבין
זאת, ולכן אומרים חכמינו הקדושים (סנהדרין נח):
גוי ששבת — חיב מיתה; כי אין לו שום שיכות
לשבת. והוא עושה את העבודה בשבילנו. ולכן
למה לכם לבזבז את הזמן היקר על דו שיח לגשר
בין יהודים, התורה הקדושה מקשרת אותנו יחד.
ולכן פלנו צריכים לחזור בתשובה שלמה אל
הקדוש-ברוך-הוא, פלנו צריכים לדבר אל הקדוש-
ברוך-הוא, ולבקשו יתברך כל צרכינו, כי המאמין
האמתי, שמאמין שהוא יתברך נמצא ואין בלעדיו
נמצא, אינו פונה לשום בריה שבעולם, כמו
שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן סב),
שמי שמאמין בהקדוש-ברוך-הוא, שהוא נמצא
ואין בלעדיו נמצא, הוא תמיד ידבר אל הקדוש-
ברוך-הוא, אבל מחמת חסרון אמונה, אדם אינו

מדבר אליו יתברך. ומה אנו רואים? שני אנשים יכולים לדבר זה עם זה חמש דקות, עשר דקות, חצי שעה, שעה שעות ושלוש וכו', ומסתובבים ומפטפטים, כי אחד רואה את זולתו, ואלו כשאדם רוצה לדבר אל הקדוש-ברוך-הוא, כבוד לו מאד, עד שמוציא מלה אחת מפיו, ואף לאחר שהוציאה, הוא נחלש לגמרי, כי חושב, שאף אחד אינו שומע אותו, כמו שאומר רבנו ז"ל (ספר-המדות, אות אמונה, סימן כב): הפשע של האדם מכניס כפירה לאדם; על-ידי שאדם חוטא, נכנסת בו כפירה, כי אם היה מאמין שהקדוש-ברוך-הוא נמצא פה אתי, עמי ואצלי, לא היה חוטא, כמו שאומר רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן עב), שהקדוש-ברוך-הוא מלא כל הארץ כבודו, ולכן מה שיך לחטא, ואפלו אשה היתה תובעת אותו, לא היה חוטא, כי הקדוש-ברוך-הוא נמצא פה. ולמה, אם-כן אדם חוטא? מפני שאינו רואה את הקדוש-ברוך-הוא. לכן אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג.): אין אדם עובר עברה, אלא אם-כן נכנס בו רוח שטות [נעשה שוטה]; כי באמת אם יש לאדם רק קצת שכל וחושב: מי חושב בי? מי מסתפל בי? מי שומע בי? מי מתנועע בי? מי הולך בי? אם לא

הקדוש-ברוך-הוא! הכל זה אלקות ואלקות זה
הכל!

לזאת, בני ובנותי היקרים! באו פלנו נחזור
בתשובה שלמה! באו פלנו נתחיל לדבר אל
הקדוש-ברוך-הוא, אשר אין עוד דבר, יותר יקר
אצלו ותברך כמו התפלה וההתבודדות, שאדם
מתפלל להקדוש-ברוך-הוא, ומבקשו ותברך,
ומדבר אליו, ואין עוד שמחה גדולה יותר בכל
העולמות, פשיהודי שעובר עליו כל-כף הרבה
מרירות ועצבות ודכאונות, ובא ומדבר אל הקדוש-
ברוך-הוא, ובפרט פשוטה לבוא לקברי צדיקים,
שבמקום גניזתם מאיךה רוחניותם, כמו שאומר
רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק א', סימן יז), שיש אור
הנח והנף, וזה נמצא במקום גניזתם של הצדיקים
הקדושים, שכל ימי חייהם מסרו נפשם בשביל
הקדוש-ברוך-הוא, ובשביל עם ישראל, לגלות
לעם ישראל את הקדוש-ברוך-הוא. ולכן פשבאים
על קברם, שם נפתח הלב, ויכולים לדבר אליו
ותברך. ולכן אשרי הזוכה לילך אל קברות
הצדיקים, ושם יפתח לבו, ויוכל לדבר אליו ותברך
בזכות הצדיקים הקדושים, אשר בארץ המה. ולכן

אומרים חכמינו הקדושים (ילקוט תהלים תרכג):
 בשעה שאדם עומד בתפלה, יהא שמח שמתפלל
 לאלוה שאין כמותו בעולם, ואל תהי נהג קלות
 ראש לפניו. לזאת, בני ובנותי היקרים! באו
 ונתאחד יחד! באו ונשמח יחד! באו ונקבל את
 פני השכינה יחד! באו ונתחיל לדבר אל הקדוש-
 ברוך-הוא יחד! הבה ונחדל מכל השטיות
 והדמיונות, שנכנסו בנו מרב עוונותינו, שאלו
 הפלוגים שנתפלגו נשמות ישראל מפלגות
 מפלגות, שהכל הבל. האם אנו צריכים שהגויים
 יאחדו אותנו ויגזרו עלינו גזרות רעות, חס
 ושלום!? האיננו רואים שהגויים משחיתים
 ספיניהם עלינו — היתה לא תהיה. למה להמתין
 שהגויים יאחדו אותנו!? הבה נשמר שבת, והשבת
 תאחד אותנו.

ולכן אומרים חכמינו הקדושים (מדרש אגדה):
 כשהשבת נכנסת, אנו מקבלים אותה בשירים
 ובזמרים, שנאמר: "מזמור שיר ליום השבת";
 אשרי מי שזוכה לשמר שבת, או אז השבת שומרת
 עליו. וכמאמרם ז"ל (מכילתא בשלח טז): מי שמשמר
 שבת — מרחק מעברה. וזה צריך לאחד אותנו,

וּלְפָקֹחַ לָנוּ אֶת עֵינֵינוּ, לָמָּה הָעֶרְב־רַב רוֹצִים לַעֲקֹר
 דִּיקָא אֶת הַשֶּׁבֶת, לָמָּה פּוֹתְחִים קְנִיּוֹנִים דִּיקָא
 בַּשֶּׁבֶת?! כִּי רוֹצִים לְשַׁרֵּשׁ הַדְּבָר הַשׁוֹמֵר עַל
 יִשְׂרָאֵל וּמֵאַחַדָּם. מֵהוּ הַדוֹ-שֵׁיחַ שְׂרוּצִים לַעֲשׂוֹת
 בֵּין דְּתִיִּים לְחִילּוֹנִים?! מַה הַגָּשֶׁר שְׂרוּצִים לְגָשֶׁר?!
 הָאֵינְכֶם רוֹאִים, שְׂזוּ אַחִיזַת עֵינִים, שְׁטוּת וְהֶבֶל,
 וְלֹא יוֹעִיל כָּלֵל, כִּי כָּלֵל נִשְׁמֹת יִשְׂרָאֵל הֵם אֶחָד,
 וְרַק רוֹצִים לְהַפְרִיד בֵּינֵיהֶם, וְלָתֵת שְׁמוֹת חִילּוֹנִים
 דְּתִיִּים וְכוּ', כִּי שְׁנֵאת הָעֶרְב־רַב מְעַבְרַת אוֹתָם עַל
 דְּעַתָּם. בָּאוּ נַפְרָסִים אֶת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְנַעֲזֹב
 אֶת הַשְּׁטִיּוֹת, הַקְּנֵאָה וְהַשְּׁנֵאָה וְהַגְּזַעְנוּת שְׂיֵשׁ בֵּין
 אֶחָד לַשְּׁנִי, אֲשֶׁר כָּל אֶחָד צוֹעֵק, שֶׁהַדְּרָךְ שְׁלוֹ
 נְכוֹנָה, הַמְּנַהֵג שְׁלוֹ הַגְּדוֹל בְּיוֹתֵר, בַּשְּׁעָה שְׁכַלְנוּ
 בְּנֵי הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְכַלְנוּ צְרִיכִים אוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ.
 לְכֵן הִבָּה נִתְאַחַד יַחַד וְנִהְיֶה הַכִּי מְאֹשְׁרִים, וְנִזְכָּה
 לְקַבֵּל פְּנֵי הַשְּׁכִינָה, וְזוֹ תִהְיֶה הַגְּאֻלָּה, שֶׁהַקְּדוּשׁ-
 בְּרוּךְ-הוּא יִתְגַּלֶּה לְעֵינֵינוּ, וְיִכְנֶה לָנוּ אֶת בֵּית-
 הַמִּקְדָּשׁ, וְנִזְכָּה כַּלְנוּ יַחַד לַעֲלוֹת וְלִרְאוֹת בְּבֵית-
 הַמִּקְדָּשׁ, שְׁשֵׁם יְהִיֶה גְלוּי שְׁכִינָה, אָמֵן וְאָמֵן.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

הנהגות ישרות

הנהגות ישרות, שהם תקון הברית, על-פי דברי רבנו הקדוש והנורא, אור האורות, רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו.

יזהר מאד לטבל בכל יום במקנה, ובפרטיות כשחטא בפגם הברית, ישתדל הדבר הראשון לטבל במקנה, אשר הוא התקון הראשון, כמו שאמר רבנו ז"ל: "דאס ערשטע איז מקנה" (הדבר הראשון הוא מקנה).
ישתדל לומר בכל יום העשרה מזמורי תהלים שגלה רבנו ז"ל, שהם תקון גמור לפגם הברית, והם: ט"ז ל"ב מ"א מ"ב נ"ט ע"ז צ' ק"ה קל"ז ק"נ, ותכף-ומיד כשזוכה לאמרים, אל יחשב יותר מזה כלל, כי בודאי נתכפר לו.

ישמר מאד מאד על מחשבתו, וינגיל את עצמו לחשב רק מחשבתו קדושות וטהורות, כי המחשבה גבוהה עד מאד, ולהפוך ישמר את עצמו מהרהורים רעים, אשר הם אבי אבות הטמאה, וכשמכניס במחשבתו אמתת מציאותו ותברך. אז הוא אצלו: תברך ממש, כי במקום שהמחשבה חושבת, שם כל האדם.
יקדש האדם את העינים שלו, כי עקר הנאוף תלוי בעינים, כי העין רואה והלב חומד וכלי המעשה גומרים. ועל-כן יקדש את העינים. וינגיל את עצמו

הנהגות ישרות

להסתפל בכל דבר בהחיות אלקות שיש בכל דבר, ויוציא לעצמו רמזים איך להתקרב אליו יתברך מפל דבר, וכן ישמר מאד לא להסתפל בדברים מאסים, כי אמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין מה.): אין יצר הרע שולט אלא במה שעיניו רואות, ואמרו (ברכות יב.): אחרי עיניכם — זה הרהור עברה, ועל-פן צריכים לקדש מאד מאד את העינים, כי הכל תלוי בהעינים.

יזהר בעצמו מאד לקדש את האזנים שלו, וירגיל את עצמו לשמע רק בקול התורה הקדושה ובקול החכמים והצדיקים האמתיים, ויזהר מאד לא לישב בין לצים וקלים וריקים, מינים ואפיקורסים, ולא יניח לדברים הטמאים להכנס באזניו. ואמרו חכמינו הקדושים (כתובות ה.): אל ישמע אדם לאזניו דברים בטלים, מפני שהן נכוות תחלה לאיברים. ואמרו (שם) על פסוק: "ויתד תהיה לך על אזניך" (דברים כג), אל תקרי אזניך, אלא על אזניך, שאם ישמע אדם דבר שאינו הגון, יניח אצבעו באזניו, כי כשאדם שומע בקול הרשעים והקלים — יהיה אחריהם, ולהפוך כשישמע בקול התורה והחכמים והצדיקים האמתיים ימשך אחריהם.

יזהר מאד מאד מהמדה המגנה של פעם וקפידות, וכמעט שכל תקון הדעת, תקון הברית תלוי בזה — שיהיה

הנהגות ישרות

האדם סבלן ומאריך אפו על כל מה שעובר עליו, כי את הנואף מכירים באף שלו, כך גלה לנו רבנו ז"ל, כפי כעסו ורציחתו שיש לו, כמו-כן יודעים שהוא נואף, ורחמנא לצלן, ועל-כן מי שרוצה להגיע לתקון הברית בשלמות, צריך שירגיל את עצמו מאד מאד במדה הנקרה של סבלנות, ויסבל כל הבא עליו, ויאריך אפו על כל מה שעובר עליו — הן מעצמו והן מבעל בחירה. וכפי שיזכה להיות סבלן ומאריך אף, כמו-כן יזכה לשלמות הדעת, ויתקן את אשר קלקל בבריתו.

יקדש האדם ויטהר מאד את דבור פיו, וידבר תמיד דבורי תורה ודבורי אמונה והשגחה פרטית, וישמר מאד מאד שלא ינבל את פיו בדברי נבלה ונאוף, כי הדבור יכריחו לעשות כל מה שמוציא מפיו, חס וחלילה, ואמרו חכמינו הקדושים (ויקרא רבה, פרק כד, סימן ז'): והיה מחניף קדוש, ולא יראה בך ערות דבר, אל תקרי ערות דבר, אלא ערות דבור — זה נבול הפה, כי על-ידי-זה מסלקים ממנו את השכינה הקדושה, וגורמים רעה לעצמו ולכל העולם כלו; ועל-כן מי שידע בנפשו שפגם בבריתו, ובפרטיות בהוצאת זרע לבטלה יקדש מאד את דבורו, ולא ידבר שום דברים בטלים, ומכל שכן דבורים אסורים, כגון: לשון הרע,

הנהגות ישרות

רכילות, ליצנות, נבול פה, חס ושלום, פי עקר תקון
הברית תלוי בתקון הלשון.

יחזיק מאד באמונה יתרה, שיכניס את עצמו בתוך
האמונה הקדושה, ותמיד יציר בדעתו איך שמלא
כל הארץ כבודו, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל,
והכל לכל אלקות גמור הוא, ואין בלעדיו יתברך כלל, כי
בכל תנועה ותנועה שם אלוֹפו של עולם, והוא עומד
באמצע, וכשיחשב את זה תמיד, על-ידי-זה יזדכך לגמרי,
וימחל לו הקדוש-ברוך-הוא על הכל.

יהיה תמיד שמח וטוב לב, וישתדל לעשות תמיד רק
צדקה וחסד עם כל בר ישראל, וירקד מרב שמחה
על נקדת יהדותו, שזכה להברא מזרע ישראל ולא עשני
גוי, וימסר את נפשו על נקדת השמחה, כי כל עקר פגם
הברית בא להאדם רק מחמת עצבות, כי הקלפה המחטאת
את האדם בפגם הברית נקראת יללה, ועל-כן עקר שלמות
תקון הברית הוא שיהיה תמיד שמח בשמחה עצומה, ואף
שזה קשה וכבד לו מאד מאד, מרב עוונותיו בפגמי הברית
שלו, שזה מכניס בהאדם דכאון ועצבון פנימי, עם כל זאת
עקר תקון הברית תלוי אף ורק במדת השמחה והתדונה,
וצריכים למסר את נפשו להגיע אל המדה היקרה הזו של
שמחה, שזה מכניס בהאדם רוח טובה ומדת רחמנות,
ולעשות צדקה וחסד עם כל בר ישראל.

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי

אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ב.ה.

הספר הקדוש הזה נרפם לזכות

מורינו ראש הישיבה שליט"א

וזוגתו

אסתר גיטל תחי',

וילדיהם

שלמה ומשפ',

אלחנן חיים ומשפ',

מרים העניא זיסל ומשפ',

שמעון, נחמן נתן, יצחק דוד, צבי,

רחל לאה, יוסף, מנחם, יחזקאל.

הקדוש ברוך הוא ימלא

את כל משאלות לבם לטובה

ויתברכו מפי עליון

בבני חיי ומזוני רוויחא

ויזכו לרות רוב נחת דקדושה

מכל יוצאי חלציהם

אמן כן יהי רצון